

Yerdeki Yıldızlar

Daha önceden hiç yaşamadığı bir karanlıkla başbaşa kalmıştı... Bu karaltı şimdiye kadar olanların en siyahı, en koyusuydu. Yüreğinin en derinlerinde, acımasızca sızlayan bir ağırlıktı... Ne bağırarak gücü vardı, ne göz kapaklarını yukarıya kaldıracak dermanı, ne de iki elini birleştirecek hali...

Yıpranmıştı...

Şimdiye kadar tecrübe edemediği bir acıyla sıkışıyordu tüm bedeni...

Dünyanın tüm dertlerini üstüne yığsalar, herhalde bu kadar acı çekemezdi. Bunu atlatması, belli ki zor olacaktı...

Karanlığı solumayı öğrendiği anı, yaşıyordu Safiye... Tüm ışıkların söndüğü, etrafta ufak bir aydınlığın bile kalmadığı bir yerdeydi. Karanlığa yürüyen kendisi değildi.

Karanlıklar çok kısa bir anda çöreklenivermişti üstüne... Nasıl olduğunu, ne zaman olduğunu anlayacak fırsatı olmamıştı bile. Tek bildiği içini deli gibi yakan bu karanlığın, tarifi olanaksız ateşiydi...

Güçsüz, minik bedeni kendi kendisiyle sancılar içinde kıvranıyordu. Tüm bildikleriyle bilmedikleri birbirleri içerisine geçmişti. Ne düşüneceğini, ne yapacağını bilemez bir haldeydi... Gerçekle, hayal sürekli bir değişim içerisindeydi...

Ama hayat hiç olmadığı kadar işte şimdi gerçekte; daha da doğrusu gerçek olmaya hazırlanıyordu...

Her şeyin iyi ve yolunda olduğu sahtelikten uyanmıştı, Safiye... Bir şey olmuştu... Ya okuduğu bir cümle kendisini bu perişan hale sürüklemişti, ya da nerede olduğunu kendisinin bile hatırlamadığı bir yerde işittikleri, bir anda tüm karanlıkları toplamıştı başına. Yani, güçlü ve tesiri azımsanamayacak bir şeylere maruz kalmıştı, neticede...

İçini sıkıştıran, tüm her şeyi bir anda mahveden ve epeyce de etkili olan bu karanlık, Safiye'nin hayatını bambaşka bir boyuta getirecekti. Her ne kadar ağırlı bir süreçten geçiyor olsa da, geçeceği boyut tüm bu acılara geçecekti. Öncesizlik ve ebediyetin arasında kalmışçasına çaresiz ve öylece dururken, mecburen bir yol arayacaktı. Tüm şartlar kendisini buna zorlayacaktı...

Bu işkence gibi sürecek olan yolculuğun sonunda, Safiye bambaşka biri olacaktı.

Yeniden yaratıldığını hissettiği an, aslında daha önce hiçbir şekilde varolmadığını düşünecekti. Önceden tattıklarının tatlı

olmadıklarını, gözleriyle gördüklerinin yalnızca birer hiçliği ifade ettiklerini kavrayacaktı.

Gerçeğe ve daha sahici bir yaşama kavuşmak için, bu bunalımın geçirilmesi kaçınılmazdı. Safiye ne yapacak ne edecek, bu sancuların içinden yeniden doğmayı başaracaktı. Yaralanmalar, zedelenmeler, günler sürecek hıçkırıklar, bu süreçte hiçbir vakit eksik olmayacaktı...

Nefes alış verişleri, zaman zaman kendisinin kontrolünün dışındaki bir hızla gerçekleşecek, kimi zaman da tıpkı bir ölüm uykusunu aratmayacak bir yavaşlıkta ve sessizlikte olacaktı. Geceleri sakın geçmeyecek, havadaki koyu lacivertliğe öksürük ve sızlanma sesleri eşlik edecekti.

Giderek zayıflayıp, güçsüzleşen bedeni artık tüm işlevini yitirecekti; yitirmek zorundaydı... Safiye'nin vücudunun, büzüşen bir bez parçasından farkı kalmayacak, en sonunda tıpkı bir cenin misali kıvrılıverecekti...

Artık karanlığın içinde yeniden doğmaya hazırlanan bu çelimsiz beden, yıldızları gökte aramak yerine yerde aramaya çalışacaktı. Bundan böyle, gerçekleşmesi imkânsız gibi görünenler uğruna savaşmak aslolanı.

En sonunda da, bırak yerdeki yıldızı görebilmeyi, yeryüzündeki yıldızın tam da kendisi olacaktı...

Yeniden doğuş ve sahiden devrim, işte böyle böyle gelecekti...